FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (åttonde avdelningen)

den 8 oktober 2008 *

I mål T-51/07,

Agrar-Invest-Tatschl GmbH, St. Andrä im Lavanttal (Österrike), företrätt av advokaterna U. Schrömbges och O. Wenzlaff,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av A. Alcover San Pedro och S. Schønberg, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten B. Wägenbaur,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2006) 5789 slutligt av den 4 december 2006,

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden E. Martins Ribeiro samt domarna N. Wahl och A. Dittrich (referent),

justitiesekreterare: handläggaren K. Andová,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 2 april 2008,

följande

Dom

1 Sökanden har väckt talan mot kommissionens beslut K(2006) 5789 slutligt av den 4 december 2006 (nedan kallat det angripna beslutet), som tillställts Republiken Österrike, i den del kommissionen häri anger att ett belopp om 110 937,60 euro som ska erläggas av sökanden, Agrar-Invest-Tatschl GmbH, för import av socker från Kroatien ska bokföras i efterhand som importtull och att det saknas anledning att efterge beloppet.

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 220.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000 (EGT L 311, s. 17), föreskrivs följande:

”Förutom i de fall som avses i artikel 217.1 andra och tredje stycket, skall bokföring i efterhand inte ske i följande fall:

a) …

b) Det tullbelopp som enligt lag skall erläggas har inte bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären kunde inte rimligen ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

Om en vara erhåller förmånsbehandling på grundval av ett system för administrativt samarbete mellan tullmyndigheter som omfattar myndigheter i tredjeland, skall ett ursprungsintyg som utfärdats av dessa myndigheter, om det skulle visa sig vara felaktigt, betraktas som ett misstag som inte rimligen kunde ha upptäckts på det sätt som avses i första stycket.

Utfärdande av ett felaktigt ursprungsintyg skall emellertid inte anses utgöra ett misstag när det grundar sig på felaktiga uppgifter från exportören, utom t.ex. i sådana fall då det är uppenbart att de utfärdande myndigheterna var eller borde ha varit medvetna om att varorna inte uppfyllde villkoren för förmånsbehandling.

Gäldenären kan åberopa god tro om han kan visa att han under den period då den berörda kommersiella verksamheten pågick visade vederbörlig aktsamhet för att förvissa sig om att samtliga villkor för förmånsbehandling var uppfyllda.

Gäldenären kan dock inte åberopa god tro när kommissionen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* har offentliggjort ett yttrande om att det finns välgrundade tvivel om huruvida det land som omfattas av förmånsordningen tillämpar denna korrekt".

3 Artikel 239 i tullkodexen har följande lydelse:

"1. Import- eller exporttullar får återbetalas eller efterges i andra fall än de som avses i artiklarna 236–238 och vilka

— bestäms enligt kommittéförfarandet,

— följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. De fall vid vilka denna bestämmelse får tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt kommittéförfarandet. Återbetalning eller eftergift får underkastas särskilda villkor.

2. Återbetalning eller eftergift av tullar av de skäl som anges i punkt 1 skall beviljas efter ingivande av ansökan till vederbörande tullkontor inom tolv månader efter den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet.”

Bakgrund

4 Sökanden är ett österrikiskt företag specialiserat på handel med jordbruksprodukter. Mellan den 20 september 2001 och den 8 augusti 2002 importerade företaget socker från Kroatien vid 76 tillfällen. Import nr 1–67 berörs inte av förevarande talan. Tvisten gäller endast huruvida importtull ska bokföras i efterhand för de nio importtillfällen som har nummer 68–76 (nedan kallade den omtvistade importen) och om eftergift ska beviljas. Importen ägde rum mellan den 1 juli och den 8 augusti 2002.

5 Den omtvistade importen gjordes med stöd av Interimsavtalet mellan Europeiska gemenskapen, å ena sidan, och Republiken Kroatien, å andra sidan, om handel och handelsrelaterade frågor (EGT L 330, 2001, s. 3) (nedan kallat interimsavtalet). I avtalet föreskrivs bland annat att förmånsbehandling ska gälla för socker från Kroatien under

förutsättning att kroatiska myndigheter utfärdar ett varucertifikat EUR.1 (nedan kallat EUR 1- certifikat) som ska uppvisas för tullmyndigheterna i importlandet.

6 Den 2 april 2002 informerade Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) kommissionen om att det fanns misstankar om att falska ursprungsintyg användes vid förmånsimport av socker från vissa länder på västra Balkan.

7 I ett meddelande till importörer (EGT C 152, 2002, s. 14) informerade kommissionen den 26 juni 2002 om att det fanns rimliga tvivel beträffande den korrekta tillämpningen av bestämmelserna om förmånsbehandling för socker med ursprung i bland annat Kroatien. Kommissionen angav vidare att en betydande och snabb ökning av förmånsimporten av socker från Kroatien och länder på västra Balkan hade registrerats, medan de berörda länderna under senare tid haft ett underskott i sin sockerproduktion. Ekonomiska aktörer i gemenskapen uppmanades därför att vidta alla nödvändiga försiktighetsåtgärder, eftersom varornas övergång till fri omsättning kunde medföra att det uppstod en tullskuld och leda till bedrägeri som skadar gemenskapens ekonomiska intressen.

8 All den import som är omtvistad i förevarande mål ägde rum sedan detta meddelande hade publicerats i Officiella tidningen.

9 På begäran av de österrikiska tullmyndigheterna genomförde de kroatiska tullmyndigheterna mellan den 23 juli 2002 och den 16 september 2003 en kontroll i efterhand av de EUR 1-certifikat som sökanden uppvisat för den omtvistade importen, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 32 i protokoll nr 4 i interimsavtalet.

10 Efter kontrollen bekräftade de kroatiska tullmyndigheterna den 18 februari 2003 att de EUR 1-certifikat som utfärdats för den omtvistade importen nr 68–72 var äkta och korrekta. Den 16 september 2003 bekräftades att även de EUR 1-certifikat som utfärdats för den omtvistade importen nr 73–76 var äkta och korrekta.

11 Sedan meddelandet till importörerna hade publicerats genomförde OLAF en analys i Grekland av socker som påstods ha sitt ursprung i Kroatien. Det upptäcktes att sockret bestod av en blandning av betsocker och rörsocker, vilket helt uteslöt kroatiskt ursprung. Den 28 oktober 2002 informerade OLAF medlemsstaterna om detta.

12 I juni 2003 genomförde OLAF en undersökning hos den kroatiska sockertillverkaren IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o. och konstaterade att företaget som sökanden köpt socker av även använde importerat rörsocker till sin produktion och att det inte fanns möjlighet att särskilja de olika sockerförpackningarna från varandra.

13 De kroatiska myndigheterna återkallade då samtliga EUR 1-certifikat som hade utfärdats mellan den 14 september 2001 och den 17 september 2002. Den 30 juni 2004 informerade de österrikiska myndigheterna berörda importörer om att intygen hade återkallats.

14 Till följd av att intygen hade återkallats tillställde den behöriga österrikiska tullmyndigheten sökanden ett meddelande den 9 augusti 2004 om uppbörd i efterhand av 916 807,21 euro.

15 Sökanden överklagade beslutet till behörig österrikisk domstol och yrkade med stöd av artikel 220.2 b i tullkodexen i första hand att de tullar som avsågs i meddelandet om uppbörd inte skulle bokföras i efterhand. I andra hand yrkade sökanden att tullarna skulle efterges i enlighet med artikel 239 i tullkodexen.

16 I skrivelse av den 1 juni 2005 begärde Republiken Österrike i första hand att kommissionen, med stöd av ovannämnda artiklar, skulle besluta om huruvida det var motiverat att avstå från att bokföra importtullarna i efterhand i sökandens fall och, i andra hand, att avgöra om det var motiverat att efterge dessa tullar.

17 I det angripna beslutet anförde kommissionen att det fanns anledning att avstå från att i efterhand bokföra importtullarna avseende import nr 1–67. Kommissionen ansåg däremot inte att det fanns anledning att avstå från sådan bokföring i efterhand beträffande den omtvistade importen om totalt 110 937,60 euro och att det saknades skäl att efterge detta belopp.

18 Kommissionen gjorde i huvudsak gällande att de kroatiska behöriga myndigheterna kände till, eller åtminstone rimligen borde ha känt till, att varorna inte uppfyllde villkoren för att kunna omfattas av förmånsbehandling enligt interimsavtalet, varför dessa myndigheter gjort ett misstag i den mening som avses i artikel 220.2 b i tullkodexen. Eftersom ett meddelande till importörerna hade publicerats den 26 juni 2002 kunde sökanden emellertid, enligt kommissionen, inte åberopa god tro för den import som hade gjorts efter detta datum. Att de kroatiska myndigheterna efter detta datum bekräftat att vissa EUR 1-certifikat var giltiga saknar betydelse i sammanhanget. Kommissionen ansåg att sökanden kände till riskerna då företaget genomförde den omtvistade importen, och en bekräftelse på att de aktuella certifikaten var giltiga kunde inte i efterhand ge upphov till några berättigade förväntningar hos företaget. I annat fall skulle artikel 220.2 b femte stycket i tullkodexen berövas all betydelse.

Förfarandet och parternas yrkanden

19 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 februari 2007.

20 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (åttonde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet.

21 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 2 april 2008.

22 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten ska

— ogiltigförklara artikel 1.2 och 1.3 i det angripna beslutet,

— förelägga kommissionen att besluta att det saknas anledning att i efterhand bokföra importtull till ett belopp om 110 937,60 euro på den omtvistade importen,

— alternativt i förhållande till det andra yrkandet, förelägga kommissionen att besluta om eftergift av importtullen till ett belopp om 110 937,60 euro på den omtvistade importen.

23 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

24 Sökanden har till stöd för sin talan gjort gällande att kommissionen genom det angripna beslutet åsidosatte artiklarna 220.2 b och 239 i tullkodexen, i den mån kommissionen hade beslutat att importtull för den omtvistade importen skulle bokföras i efterhand, och att det saknades anledning att efterge denna tull.

Upptagande till sakprövning av det andra och det tredje yrkandet

Parternas argument

25 Utan att ha framställt någon formell invändning om rättegångshinder har kommissionen påpekat att det inte ankommer på gemenskapsdomstolen att rikta föreläggande till organ och institutioner inom ramen för sin laglighetsprövning eller att ersätta deras bedömning med sin egen. Det andra och det tredje yrkandet som avser att kommissionen ska förpliktas att vidta vissa åtgärder kan således inte upptas till prövning.

26 Vid förhandlingen vidhöll sökanden emellertid sina yrkanden och anförde att kommissionen inte har något utrymme för skönsmässig bedömning i förevarande

fall. Det finns därför enligt sökanden inget som hindrar att förstainstansrätten, sedan den fastställt att det angripna beslutet är rättsstridigt, förelägger kommissionen att anta ett beslut i enlighet med dess yrkanden.

Förstainstansrättens bedömning

27 Enligt fast rättspraxis saknar förstainstansrätten behörighet att rikta förelägganden till gemenskapsinstitutionerna (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 9 juni 1983 i mål 225/82, Verzyck mot kommissionen, REG 1983, s. 1991, punkt 19, och förstainstansrättens beslut av den 12 november 1996 i mål T-47/96, SDDDA mot kommissionen, REG 1996, s. II-1559, punkt 45). Enligt artikel 231 EG har förstainstansrätten endast möjlighet att ogiltigförklara den angripna rättsakten. Enligt artikel 233 EG ankommer det därefter på den berörda institutionen att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa rättens dom (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 24 januari 1995 i mål T-74/92, Ladbroke mot kommissionen, REG 1995, s. II-115, punkt 75, och av den 9 september 1999 i mål T-127/98, UPS Europe mot kommissionen, REG 1999, s. II-2633, punkt 50).

28 Vad beträffar argumentet att kommissionen saknar befogenhet att företa en skönsmässig bedömning, tillägger förstainstansrätten att denna begränsning av prövningen av rättsakters lagenlighet gäller alla de tvisteområden där förstainstansrätten är behörig (förstainstansrättens dom av den 12 juli 2001 i mål T-204/99, Mattila mot rådet och kommissionen, REG 2001, s. II-2265, punkt 26, vilken fastställdes genom domstolens dom av den 22 januari 2004 i mål C-353/01 P, Mattila mot rådet och kommissionen, REG 2004, s. I-1073, punkt 15).

29 Följaktligen ska det andra och det tredje yrkandet avvisas.

Beträffande beslutet att bokföra importtullen i efterhand

Parternas argument

30 Sökanden har anfört att importtull inte ska bokföras i efterhand enligt artikel 220.2 b i tullkodexen då det tullbelopp som enligt lag ska erläggas inte har bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären inte rimligen hade kunnat upptäcka detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

31 I förevarande mål är den relevanta frågan huruvida publiceringen av meddelandet till importörerna i Officiella tidningen den 26 juni 2002 undanröjde sökandens goda tro om att de EUR.1-certifikat som uppvisats för den omtvistade importen var äkta och korrekta.

32 Sökanden anser att kommissionen underlät att beakta att det var sedan meddelandet till importörerna hade publicerats och på grund av detta meddelande som de österrikiska tullmyndigheterna tillställde de kroatiska tullmyndigheterna en begäran om att de skulle kontrollera samtliga EUR.1-certifikat som utfärdats för den omtvistade importen.

33 Sökandens goda tro avser således inte äktheten och det korrekta innehållet i de EUR.1-certifikat som utfärdats för den omtvistade importen. Den goda tro som avser denna omständighet undanröjdes nämligen då meddelandet till importörerna publicerades. Däremot undanröjdes inte den goda tron vad avser bekräftandet av EUR.1-certifikaten

i efterhand till följd av de kroatiska tullmyndigheternas kontrollförfarande, vilket inleddes just på grund av meddelandet till importörerna.

34 Artikel 220.2 b sista stycket i tullkodexen utesluter inte generellt all god tro hos gäldenären, utan endast vad gäller äkthet och korrekt innehåll i de ursprungsbevis som uppvisats vid import av varor som omfattas av förmånssystemet.

35 Sökanden menar emellertid att om den ekonomiske aktören vidtar ytterligare åtgärder för att garantera att det intyg som används för att erhålla förmånsbehandling är äkta och korrekt och om dessa åtgärder får till följd att intyget är äkta och korrekt i sak, så har dennes goda tro återupprättats. Den goda tron avser inte enbart det intyg som inledningsvis uppvisats för att erhålla förmånsbehandling, utan även intyget med bekräftelsen i efterhand av att det var giltigt och korrekt genom en kontroll som påvisade att villkoren för att erhålla ursprungsintyget var uppfyllda.

36 Sökanden har i detta sammanhang även hänvisat till lydelsen i meddelandet till importörerna som uppmanade ekonomiska aktörer i gemenskapen ”att vidta alla nödvändiga försiktighetsåtgärder”. Kommissionen angav härigenom att de ursprungliga intygen för att erhålla förmånsbehandling inte längre var giltiga och att kommissionen förväntade sig av de ekonomiska aktörerna att de skulle vidta ytterligare åtgärder för att garantera intygens giltighet och korrekta innehåll.

37 Sedan de kroatiska tullmyndigheterna hade bekräftat att intygen för att erhålla förmånsbehandling var äkta och korrekta återupprättades således de ekonomiska aktörernas goda tro vad gäller nämnda intygs äkthet och korrekta innehåll.

38 I sin replik har sökanden preciserat att företaget förvisso inte var i god tro vid den omtvistade importen på grund av att meddelandet hade publicerats, men att det är kontrollförfarandet i efterhand, som fick ett positivt utfall och som återupprättar dess goda tro, som är avgörande i förevarande fall.

39 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

Förstainstansrättens bedömning

40 Enligt artikel 220.2 b i tullkodexen ska bokföring i efterhand inte ske av tull som uppstått till följd av en tullskuld om följande villkor samtidigt är uppfyllda (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 22 juni 2006 i mål C-419/04, Conseil général de la Vienne, REG 2006, s. I-5645, punkt 38 och där angiven rättspraxis):

— det tullbelopp som enligt lag ska erläggas har inte bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida,

— gäldenären kunde inte rimligen ha upptäckt detta,

— denne har handlat i god tro och

— gäldenären har följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

41 Parterna är i förevarande mål oense om det villkor som avser sökandens goda tro. Villkoret skulle nämligen kunna anses inte vara uppfyllt på grund av rättsverkan hos meddelandet till importörerna.

42 Förstainstansrätten konstaterar att ordalydelsen i artikel 220.2 b femte stycket i tullkodexen är klar och entydig. Det föreskrivs att gäldenären inte kan åberopa god tro när kommissionen i Officiella tidningen har offentliggjort ett yttrande till importörerna om att det finns välgrundade tvivel. Det föreskrivs inte någon möjlighet för gäldenären att visa sin goda tro genom att vidta ytterligare åtgärder för att garantera att de intyg som använts för att erhålla förmånsbehandling är äkta och har korrekt innehåll. Denna lydelse infördes i tullkodexen genom förordning nr 2700/2000 vars skäl 11 lyder som följer:

”En gäldenär kan åberopa god tro när han kan visa att han handlat med tillbörlig aktsamhet, utom då ett yttrande om att det finns välgrundade tvivel har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*”

43 Ett fullständigt uteslutande av god tro då ett meddelande till importörerna publicerats garanterar dessutom, såsom kommissionen påpekat, en mycket hög rättssäkerhetsnivå.

44 Förstainstansrätten finner att meddelandet till importörerna i förevarande fall inte innehåller någon hänvisning till artikel 220.2 b femte stycket i tullkodexen och att texten inte är särskilt klart formulerad vad gäller de rättsliga följderna. Bland annat sägs det inte att meddelandets publicering innebär att importörerna inte kan åberopa god tro. Efter att ha påpekat att det fanns rimliga tvivel beträffande den korrekta tillämpningen av bestämmelserna om förmånsbehandling för socker med ursprung i bland annat Kroatien, angav kommissionen endast att ”[e]konomiska aktörer i gemenskapen … därför [uppmanades] att vidta alla nödvändiga försiktighetsåtgärder”.

45 Vid förhandlingen medgav kommissionen att det inte kan uteslutas att kommissionen, under exceptionella omständigheter, kan komma att nyansera sin uppfattning om den absoluta verkan av ett meddelande till importörerna för det fall en ekonomisk aktör skulle göra gällande att han, till följd av ett sådant meddelande men före importtillfället, har vidtagit ytterligare kontrollåtgärder som bekräftar varans ursprung.

46 Det saknas emellertid anledning att pröva om, och på vilka villkor, ett sådant undantag vore möjligt, eftersom sökanden under alla omständigheter inte handlat i god tro i förevarande fall.

47 Sökanden har således uttryckligen i sin replik medgett att företaget vid tidpunkten för den omtvistade importen inte var i god tro på grund av meddelandet till importörerna. Sökanden har förvisso gjort gällande att dess goda tro ”återupprättats” genom att det i efterhand bekräftats att EUR.1-certifikaten var äkta och hade korrekt innehåll till följd av de kroatiska tullmyndigheternas kontrollförfarande. I artikel 220.2 b fjärde stycket i tullkodexen föreskrivs emellertid att gäldenären endast kan åberopa god tro ”om han kan visa att han under den period då den berörda kommersiella verksamheten pågick visade vederbörlig aktsamhet för att förvissa sig om att samtliga villkor för förmånsbehandling var uppfyllda”. Det följer av denna bestämmelse att gäldenären måste ha varit i god tro under den period då den berörda kommersiella verksamheten pågick. Det är därför importtillfället som ska beaktas för att avgöra om god tro föreligger.

48 I sina skriftliga inlagor har sökanden emellertid inte gett några upplysningar om vilka åtgärder företaget vidtagit före eller, senast, på dagen för varje omtvistad import, i syfte att förvissa sig om, i den mening som avses i artikel 220.2 b fjärde stycket i tullkodexen, att samtliga villkor för förmånsbehandling var uppfyllda – trots meddelandet till importörerna.

49 Genom att påstå att företagets goda tro ”återupprättats” genom kontrollerna i efterhand har sökanden i stället underförstått bekräftat att företaget inte var i god tro fram till dess att nämnda kontroller i efterhand bekräftade att de EUR.1-certifikat som utfärdats för den omtvistade importen var äkta och hade korrekt innehåll, det vill säga flera månader efter det att importen hade ägt rum.

50 Vad gäller dess goda tro i fråga om äkthet och korrekt innehåll i de EUR.1-certifikat som utfärdats för den omtvistade importen har sökanden gjort gällande att det är kontrollförfarandet i efterhand och inte det ursprungliga importförfarandet som är avgörande, eftersom det positiva utfallet ”återupprättar” företagets goda tro. Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att ett sådant påstående saknar stöd i artikel 220.2 b i tullkodexen.

51 Även om det antas att sökanden var i god tro beträffande resultatet av den kontroll som utfördes i efterhand, var företaget emellertid inte i god tro ”under den period då den berörda kommersiella verksamheten pågick”. Sökanden kan inte med framgång påstå att dess goda tro retroaktivt har återupprättats på grund av händelser som ägt rum efter nämnda import. Begreppet god tro ”i fråga om äkthet och det korrekta innehållet i de intyg för att erhålla förmånsbehandling som kontrollerats och bekräftats i efterhand” saknar betydelse.

52 Följaktligen kan talan inte vinna bifall såvitt avser yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 1.2 i det angripna beslutet.

Beslutet att inte medge eftergift av importtullen

Parternas argument

53 När det gäller beslutet att inte medge eftergift av tullen i efterhand enligt artikel 239 i tullkodexen har sökanden i sin ansökan och endast i samband med sitt tredje yrkande hänvisat till ”de förklaringar som lämnats ovan” utan att lämna några närmare preciseringar.

54 Kommissionen har påpekat att villkoren enligt artikel 239 i tullkodexen för att beviljas eftergift av importtull skiljer sig från de villkor som föreskrivs i artikel 220.2 b i tullkodexen. I stället för att visa att villkoren i artikel 239 i tullkodexen är uppfyllda i förevarande fall, så har sökanden emellertid i allmänna ordalag och utan närmare precisering hänvisat till sin argumentation beträffande artikel 220.2 b i tullkodexen. Det är således tveksamt om sökandens ansökan i detta avseende uppfyller kraven i artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler. Sökandens redogörelse är under alla omständigheter inte övertygande, vilket är tillräckligt för att den inte ska godtas. Artiklarna 220.2 och 239 i tullkodexen är nämligen två skilda bestämmelser vars tillämpningsvillkor även skiljer sig åt.

Förstainstansrättens bedömning

55 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis att de argument som kan åberopas till stöd för det tredje yrkandet – vilket rätten konstaterat inte kan upptas till prövning – även är relevanta inom ramen för det första yrkandet, i den mån det avser ogiltigförklaring av

artikel 1.3 i det angripna beslutet. Enligt denna artikel är det inte motiverat i förevarande fall att medge eftergift av importtullen enligt artikel 239 i tullkodexen.

56 Sökanden har emellertid inte motiverat sitt yrkande ytterligare, utan har i sin ansökan endast hänvisat till sina utläggningar beträffande artikel 220.2 b i tullkodexen. Inte heller i sin replik har sökanden fördjupat sina synpunkter i detta avseende. Vid förhandlingen påpekade sökanden att en tullinspektion skett vid varje importtillfälle och att stickprover tagits som skickats till den österrikiska tekniska kontrollmyndigheten. Enligt sökanden fastställde denna myndighet att det rörde sig om betsocker till 100 procent och bekräftade härigenom att sockret hade kroatiskt ursprung.

57 Enligt vad som föreskrivs i artikel 48.1 i rättegångsreglerna kan den senare bevisningen dock inte tillåtas. Enligt denna bestämmelse får parterna förvisso åberopa ytterligare bevisning i repliken och dupliken till stöd för sin argumentation. Förstainstansrätten godtar emellertid endast under exceptionella omständigheter att bevisning åberopas sedan dupliken inlämnats, nämligen om den som åberopar bevisningen inte hade tillgång till denna innan det skriftliga förfarandet avslutades, eller om motparten åberopat bevisning sent och det därför krävs att handlingarna i målet kompletteras för att säkerställa att den kontradiktoriska principen efterlevs (förstainstansrättens dom av den 21 april 2004 i mål T-172/01, M mot domstolen, REG 2004, s. II-1075, punkt 44). Enligt artikel 48.1 i rättegångsreglerna ska parterna under alla omständigheter ange skälen för att de inte åberopat bevisningen tidigare. Även om sökanden vid förhandlingen medgav att företaget inte nämnt dessa omständigheter under det skriftliga förfarandet så åberopade sökanden inte några skäl för förseningen. Bevisningen kan därför inte tillåtas.

58 När det gäller hänvisningen i ansökan till utläggningarna beträffande artikel 220.2 b i tullkodexen påpekar förstainstansrätten att även om denna bestämmelse har samma syfte som artikel 239 i tullkodexen så sammanfaller de två bestämmelserna inte med varandra. Den förstnämnda artikeln har ett mer begränsat syfte än den andra då den endast avser att skydda gäldenärens berättigade förväntningar på att samtliga omständigheter som ligger till grund för beslutet att bokföra tullen i efterhand eller

att inte bokföra tullen är välgrundade. Artikel 239 i tullkodexen är däremot en generalklausul för skälighetsbedömning (se, för ett liknande resonemang beträffande liknande bestämmelser som var tillämpliga vid den tidpunkten, domstolens dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2465, punkt 87, och förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998 i mål T-42/96, Eyckeler & Malt mot kommissionen, REG 1998, s. II-401, punkterna 136–139).

59 Artiklarna 220.2 b och 239 i tullkodexen är följaktligen två skilda bestämmelser med olika tillämpningskriterier. Under dessa omständigheter kan sökanden med tillämpning av artikel 44.1 c i rättegångsreglerna inte nöja sig med att endast hänvisa till sina utläggningar beträffande artikel 220.2 b i tullkodexen som grund för sitt yrkande enligt artikel 239 i tullkodexen.

60 Härav följer att yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 1.3 i det angripna beslutet ska avvisas.

61 Eftersom sökanden inte vunnit framgång med någon av sina grunder ska talan ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

62 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden ska

förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Agrar-Invest-Tatschl GmbH ska ersätta rättegångskostnaderna.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 oktober 2008.

E. Coulon M.E. Martins Ribeiro

Justitiesekreterare Ordförande